

elèctric” dels tronerers. Llevat d’alguns dies que, excepcionalment, algú dels que teníem carnet de conduir podia disposar d’un cotxe. A nosaltres ens quedaven encara temps i energies per estendre les nostres activitats a altres pobles de la rodalia com ara Mollet i Rubí, i, fins i tot algun cop, a Navarcles. Ens sentíem, i ho dic sense gota d’ironia, com ara els Apòstols de l’Evangeli predicant la Bona Nova.

Cap a finals dels seixanta la situació cinematogràfica evolucionà. Vingueren les sales d’Art i Assaig i el Cineclub derivà cap a altres fites. L’entitat segueix encara activa en mans d’altres persones. La batalla estètic-ideològica estava guanyada. Avui dia hi ha altres batalles, però aquestes els corresponen, en tot cas, als joves d’ara de lliurar-les. El cert és que avui el cinema es troba a la Universitat, i hom pot disposar d’una àmplia bibliografia. Com en la situació política, com ho deia a l’inici, és difícil de fer entendre als qui no els hagin viscut els canvis que en aquests anys han estat impulsats.

Voldria acabar amb una consideració que, personalment, em sembla obligada. És molt freqüent avui dia, massa, l’autosobreevaluació d’allò que es fa, per tal que, d’una manera indirecta però no sempre subtil, en resulti valorat aquell qui ho fa. Per això he procurat de defugir la temptació d’avaluar, més enllà de la imprescindible per fer-me entendre, una tasca de la qual en vaig ser un dels protagonistes. Però el que em sembla que sí que em puc permetre ara, amb el distanciament de la perspectiva temporal, és assegurar que la transcendència de l’activitat superava de bon tros la vàlua d’aquells que, no essent-ne sempre del tot conscients, vàrem portar-la a terme.

El meu (el nostre) Cineclub Sabadell

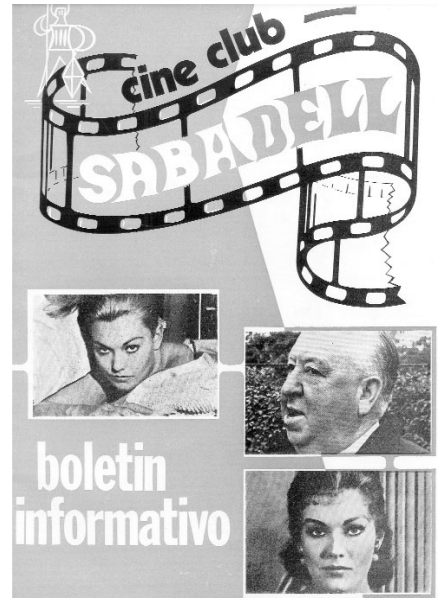
Pere Cornellas

President de Cineclub Sabadell (1982-1996)

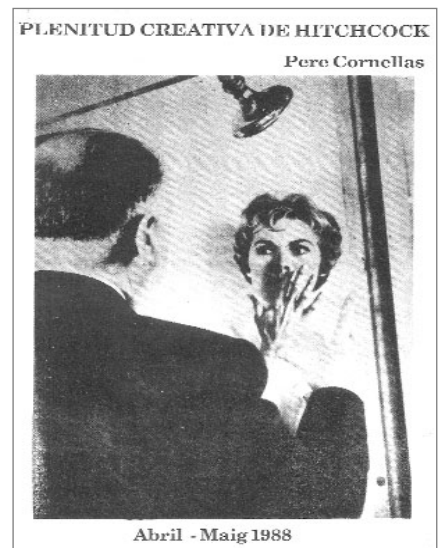
En un article d’una extensió com la d’aquest, resulta pràcticament impossible explicar el conjunt de vivències i de grans moments viscuts al si d’una entitat que vaig conèixer, per dins, durant més de vint-i-cinc anys. És per això que, a l’hora d’enfrontar-m’hi, he decidit prescindir de les anècdotes -tot i que puguin ser molt il·lustratives- i de l’enumeració d’activitats, la llista de les quals es pot trobar fàcilment en un altre lloc. M’ha semblat que podia tenir més sentit intentar apropar al lector d’avui, i també als socis joves de l’Entitat, el que va ser aquell cineclub, que és i serà, per sempre més, el meu.

Vaig fer-me’n soci als 17 anys -era el 1967- i, als 20, entusiasmat pel que sentia i pel que veia, vaig oferir-me per ajudar en el que calgués les persones que, aleshores, dirigien el cineclub. Al costat del Francesc Blanquer, vaig aprendre molt més encara del que ja havia après, i vaig conèixer, entre d’altres, el Ferran Alberich, avui a la Filmoteca Espanyola, que, com jo, començava a fer camí en aquells moments. Van ser quatre anys intensos, d’una extraordinària fertilitat personal. Quan, el 1974, un nou grup de persones substituïrem la junta anterior en la direcció de l’Entitat, jo m’havia convertit ja, tot i ser encara un jove inexpert i en formació -i possiblement per això-, en una persona agosarada i amb la suficient força vital com per endegar una aventura que duraria més de vint anys. I, amb mi, els meus companys.

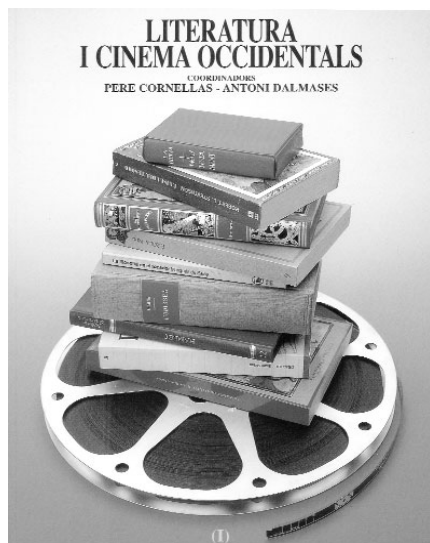
El meu (el nostre) Cineclub Sabadell (1974-1996) va ser -o vam pretendre que fos- un lloc de debat i de cultura on tots apreníem i ens fèiem grans. Apreníem a mirar-nos el cinema d’una determinada manera i ens adonàvem, de mica en mica, que aquesta manera de mirar ens servia també per apropar-nos a les altres manifestacions artístiques amb els mateixos esquemes, amb la mateixa

Portada del dossier informatiu de les activitats de l’entitat durant els anys 60.

Portada del dossier Plenitud Creativa de Hitchcock de Pere Cornellas, 1985.

Portada del llibre *Literatura i Cinema Occidentals* (I).

Imatge d'una reunió de l'entitat.

Imatge de l'exposició dedicada a Mundial Films, 1993.

exigència, a vegades, amb la mateixa radicalitat. Aquest món i el seu significat -ens vèiem gairebé cada dia, organitzàvem una mitjana de dues sessions setmanals...- van impregnar la nostra vida i en van formar part essencial. No sé si em faré entendre: jo no seria la mateixa persona sense les diverses escoles en què he treballat durant gairebé 40 anys, tampoc no ho seria sense el que fou aquell cineclub.

Què el feia un cineclub diferent dels altres? Naturalment, les persones. Érem pocs, i no sempre els mateixos, però el sentíem tots com una cosa nostra, que tractàvem amb una inusual estimació perquè notàvem a la pell que ens ajudava a progressar, a ser millors. I, d'entre aquestes persones, una en especial, el Jordi Graset, que es va convertir en aquell amic indispensable que saps al teu costat, sigui on sigui. Vam estar junts a l'Entitat al llarg d'aquests vint-i-un anys, i em sembla que és de justícia dir que aquell cineclub és també fill seu.

Què fèiem que ens diferenciava, que ens fa sentir sanament orgullosos encara avui? Cicles d'autor, lògicament, el suggerent sender que ja havia caminat aquella Secció de Cine Estudi nascuda l'any 64. Però això -tot i ser el primer objectiu de la nostra feina- ja no era suficient. Si, amb el Cineclub, preteníem fer nostra una determinada manera d'acostar-nos al món, hàviem de ser capaços de mostrar-lo amb tota la seva vastitud. El cinema té un sentit propi, naturalment, però n'adquireix un altre -no diferent, sinó complementari- si el relacionem amb el context que el fa possible i amb les altres arts. Si posem sobre la taula la riquesa que neix de l'acarament dialèctic entre l'específic i el global. És el que vam intentar fer.

Per això ens vam posar en contacte amb l'Alliance Française, que ja era, a meitats dels setanta, bastant més que una escola d'idiomes. Vaig conèixer el Robert Ferrer, el seu director durant tants i tants anys, i ens vam fer molt amics ben aviat. Treballant amb ell, van tenir lloc, entre d'altres, l'homenatge a André Bazin, reconeixement explícit a la seva vàlua com a crític cinematogràfic i com a escriptor; el cicle Cocteau, cineasta i literat; *Les temps des cathédrales*, amb la presència del medievalista Georges Duby, pare del que s'anomenà *història de les mentalitats*, o el Bicentenari de la Revolució Francesa, cicle extensíssim, amb un gran nombre de projeccions i conferències, que intentava analitzar, des del segle XX, la revolució de 1789.

Per això vam muntar els cursos de cinema per a nois (1974-1988), adreçats a totes les escoles de la ciutat, amb la intenció de pal·liar, dins del possible, el buit absolut que existia aleshores en aquest camp en gairebé tots els àmbits de l'ensenyament. Convençuts que el cinema necessita, com qualsevol altra matèria, un determinat procés d'aprenentatge, aquests cursos es van organitzar, no només amb les lògiques projeccions, sinó també amb les indispensables classes teòriques que les complementaven. En aquesta feina, va ser fonamental la col·laboració del Joan Marsà, en aquells anys membre de la Junta del Cineclub i mestre de l'escola Nostra Llar.

**FINQUES
CARNER**

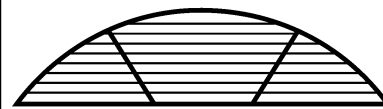
Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni Mª Claret, 18 - SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

RESTAURANT
cuina de mercat

Pintor Borrassà, 43-47 • 08205 SABADELL
Tels. 93 727 70 42 - 93 726 27 91

JAUME CODINA I PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r. - 08202 SABADELL
Tels. 93 726 03 45 - 93 727 33 01

I per això vam comptar tantes vegades amb la col·laboració del piano de Joan Pineda i, molt especialment, una sèrie de concerts sota el títol *Cinema musical i música de cinema a l'entorn de l'Oscar*; o vam organitzar el cicle *Literatura i Cinema Occidentals*, que va durar tres anys (1990-1993) -el més llarg de la història de l'Entitat-, amb la presència de diversos cineastes i escriptors, i l'exposició *Mundial Film*.

Novembre de 2007. Recordo Alain Robbe-Grillet, Carlos Serrano de Osma, José Luis Guerin... Les converses sobre futbol amb Jacques Tati a casa del Jordi i l'Olga, la passió amb què em vaig preparar les conferències sobre Hitchcock, la celebració del Centenari del Cinema... Sé el que tot això m'ha significat. I espero que també hagi significat alguna cosa per a la ciutat. Vist a distància, potser tot el que vam fer va tenir una certa importància.

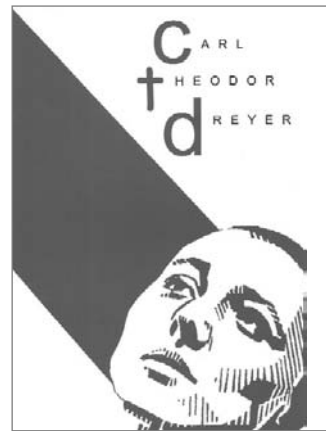
Els nostres anys al Cineclub

Àlex Bayés i Feliu Viaplana

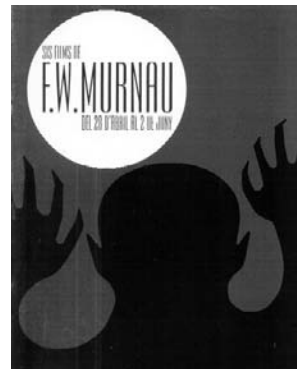
La nostra entrada a la junta del Cineclub Sabadell es va produir l'any 1995. Ens hi vàrem incorporar uns quants, a part dels que signem l'article, com l'Ismael Ferrer, l'Oriol Viaplana i el Joan Rufes. Aquests últims van anar abandonant progressivament la junta durant els primers anys. Tots nosaltres havíem descobert el Cineclub gràcies a les sessions dels Dijous del Cineclub al Cineart i n'èrem primer espectadors habituals, per passar a ser-ne socis al cap de poc temps. Va ser precisament en una reunió de socis, com és habitual amb poca concurrència, que vàrem conèixer en Pere Cornellas i en Jordi Graset, que havien conformat la junta de l'entitat gairebé durant vint anys. A partir d'aquí es va produir el relleu un any després.

Nosaltres teníem ja un interès pel cinema, perquè a banda de les sessions dels Dijous ens movíem per la Filmoteca de Barcelona, pels cinemes Verdi i anàvem sovint al Festival de Cinema de Donosti. Aleshores, coneixíem de forma superficial els autors que havia defensat històricament el Cineclub i ens agradaven, d'altra banda, els directors del cinema independent americà del moment: Hal Hartley, Abel Ferrara i Jim Jarmush, per exemple. Va ser gràcies a la influència de Pere Cornellas i Jordi Graset que vàrem descobrir una manera nova de copsar el cinema des del estudi rigorós. I vàrem deixar enrere aquestes primeres preferències de directors *diferents* del moment, entenent que hi havia autors de major transcendència. Ells ens van fer descobrir molts autors que no coneixíem o que coneixíem d'una forma molt parcial. Aquest aprenentatge va ser absolutament necessari per portar a terme anys després una línia programàtica que sempre vàrem intentar que fos coherent.

Tot i que no en vàrem ser conscients fins més endavant, entrar al Cineclub va suposar afrontar dos reptes ben diferents. El primer, i més evident, mantenir la qualitat intel·lectual de les activitats de l'entitat. El llistó estava molt alt, ja que el darrer cicle organitzat pel Pere i el Jordi havia esdevingut un cicle extensíssim

Portada del dossier del cicle Carl. T. Dreyer, 1999

Portada del dossier del cicle F.W. Murnau, 2000

g.i. ASSESSORS, S.L.
 GESTIÓ INTEGRAL JURÍDICA, FISCAL, LABORAL

Rambla, 5, 4a planta - 08202 Sabadell
 Tels. 937 275 920 - Fax 937 256 456
 gestio@giassessors.com

ESCOLA DEL SOL

C. Migdia, 35-45 - C. Sant Pau, 20
 Tels. 93 727 82 46 - 93 725 74 61
 08201 Sabadell

GABARRO ART

Rambla de Sabadell, 82 · SABADELL
 Telèfon 93 726 57 85